

[Hans Thyge Jacobsen.]

med den største Glæde, at den højtærede Arbejds- og Socialminister i Udvalget har givet Tilsagn om, at en Kommission skal nedsættes til at undersøge alle de herhenhørende Spørgsmaal med det Formaal for Øje at faa en Invalidelovgivning, der er op til Dato.

Jeg maa maaske tillade mig at sige i den Forbindelse til den højtærede Arbejds- og Socialminister, at Betænkkeligheder, som eventuelt kunde næres ved at medtage i en saadan Kommission Repræsentanter for de invalide, nærer jeg ikke. Naturligvis staaer det den højtærede Arbejds- og Socialminister ganske frit for, hvem han vil udmelde til en saadan Kommission, og jeg har den største Tillid til, at Ministeren vil finde de bedst egnede, men jeg maa maaske have Lov til at gøre opmærksom paa, at der inden for Invalidernes Organisationer findes en Sagskundskab, som det forekommer mig vi ikke kan være foruden. Jeg mener ikke, det er nødvendigt, at Ministeren ved sin Udmeldelse af Medlemmer til en saadan Kommission strikte holder sig til Organisationerne og deres Indstillinger, men jeg mener, at der findes ganske bestemte Personer inden for de invaliderede Medborgeres Rækker, om hvilke vi ved, at de har en rig Erfaring, som bør komme Arbejdet til gode.

Det er det første i den kortfattede Flerpartsbetænkning, som jeg gerne vilde have omtalt lidt udførligere. For det andet glæder det baade mig og mit Parti og, saa vidt jeg forstaaer, vistnok ogsaa det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen og hans Parti, selv om det ærede Medlem ikke har kunnet tiltræde dette Afsnit i Betænkningen, at der er givet Tilsagn om, at der i en saadan Kommission ogsaa skal optages Drøftelser om Muligheden af at kombinere den nuværende Aldersrentelovgivning med en forsikringsmæssig Tillægsordning. Naar vi nu er kommet til, at, som det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen redegjorde for, $\frac{1}{3}$ af Statens Indtægter medgaaer til Udgifter til Aldersrente, henholdsvis Invaliderrente — men det er jo det mindre —, saa er Tiden utvivlsomt inde til, ja, det er maaske endda paa høje Tid, at man faar en forsikringsmæssig Ordning knyttet til den gældende Lovgivning, saaledes at disse hurtigt stigende Udgifter dog kunde faa en Grænse. Enhver kan sige sig selv, at et Samfund ikke kan leve af at forsørge sine gamle og sine Invalidere. Det er saa ligetil. Derfor maa en forsikringsmæssig Ordning, i Kraft af hvilken der, medens Tid er, kan opspareres Midler til at imødegaa de stedse stigende Krav til Alderdomsforsørgelse og Invalide-

forsorg, kunne tilføjes. Derfor glæder det mig oprigtigt, at vi er naaet saa langt, at vi i Enighed, eller omtrent i Enighed, har kunnet bede den højtærede Socialminister om og faaet den højtærede Ministers Tilsagn om, at et saadant Arbejde nu vil blive sat i Gang.

Det er, hvad jeg Betænkningen vedrørende gerne vilde have sagt, for det er i Udvalgets langvarige Arbejde noget af det vigtigste, vi har naaet. Imidlertid vil jeg gerne sige et Par Ord om enkelte af de foreslaaede Ændringer.

Da den højtærede Arbejds- og Socialminister forelagde Forslaget, var vi af den Opfattelse, at der ikke maatte ske Tilbagegang for nogen af Rentemodtagerne. Den Opfattelse har alle sluttet sig til under Udvalgsarbejdet. Det blev derfor nødvendigt for at sikre sig mod denne Risiko at forhøje Grundbeløbene til 65 Aars Satsen plus 15 pCt. som foreslaaet af Ministeren og yderligere 5 pCt., altsaa til 65 Aars Satsen plus 20 pCt. Det vil med andre Ord sige, at nu er Grundbeløbet forhøjet til det Beløb, der hidtil har været gældende for 67-aarige. Hermed skulde vi være dækket over for den Risiko, at nogen Rentemodtager den 1. Juli skulde komme til at erholde mindre i Aldersrente, end han erholdt den 1. Juni; der har selvfølgelig været Enighed fra alle Sider om, at dette maatte naas.

Dernæst hilser vi med Glæde, at Mænd og Kvinder er blevet stillet ens. Der hersker om dette Spørgsmaal forskellige Opfattelser. Nogle mener, at den enligtstillede Kvinde billigere kan klare sig selv end den enligtstillede Mand; andre har den modsatte Opfattelse. Naar man vejer det ene mod det andet, kommer man imidlertid til den Opfattelse, at de fundamentale Udgifter for en enligtstillet Rentemodtager, hvad enten han er Mand eller hun er Kvinde, er de samme. Udgifterne til Husly og til Føde og Klæder, til Skat og Sygeforsikring er de samme, og hvad der eventuelt kan være at tjene for den enligtstillede Kvinde ved, at hun nemmere kan klare sig end den enligtstillede Mand, er dog alligevel det mindre og, naar alt kommer til alt, maaske meget lidt. Derfor tror jeg nok, det vil være det rigtige, hvad vi her har foreslaaet, at enlige Mænd og enlige Kvinder stilles lige, selv om dette andrager en betydelig Stigning, nemlig 12,7 Mill. Kr. Mine Overvejelser er altsaa endt i, at jeg hilser Forslaget med Glæde, og mit Parti vil ligeledes med Glæde stemme derfor.

Naar Hjælpeløshedstillægget i Stedet for at blive forhøjet med 40 pCt. som oprindeligt foreslaaet nu bliver forhøjet med